

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
είας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου,
χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Ὀυίλλη Κόλλιερς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδογι, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès*: Μ' ΑΓΑΠᾶ; ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠᾶ ...

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσοῦ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Μαλεζῶ πονηρῶς φερόμενος ὑπέδει-
ξεν ὅτι δὲν ἦτο καὶ παράξενον, ἔνεκα τῶν
πολλῶν καὶ ἐπισήμων αὐτοῦ σχέσεων, νὰ
συνάψῃ καὶ γάμον λαμπρότατον. Ἄλλ' ἡ
Ἀντωνία οὔτε εὐαρέσκειαν ἀπέδειξεν, οὔτε
δυσαρέσκειαν ἐφάνη ἀτάραχος. Μάλιστα
δὲ ὠμίλησε μετὰ τόσης ἡρεμίας, ὥστε ὁ
Μαλεζῶ ἐξέλαβε τὴν ἀταραξίαν τῆς ὡς
ἀναισθησίαν καὶ ψυχρότητα. Ὁ δυστυχὴς
συμβολαιογράφος, θελήσας νὰ μάθῃ πάρα
πολλά, δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τί-
ποτε.

Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ δείπνου ἦλθεν ὁ
Γεώργιος ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.
Προσεπάθει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ φανῇ ἀξί-
ερασιος, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε. Ἡ κα-
τήφειά του ἦτο προδηλοτάτη. Ἡ θεία
Ἰσαβέλλα ἀπέβλεψε πρὸς τὸν νέον μετὰ
οἴκτου, καὶ ἔπειτα πρὸς τὴν Ἀντωνίαν
μετ' ἀγανακτήσεως.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνία ἀπαθὴς ἔδειξε μεγί-
στην ἀδιαφορίαν. Ἐπανειλημμένως ἠρώ-
τησε τὸν Γεώργιον:

— Ἡ Νεβίλλη δὲν ἀπέχει πολὺ τῶν
Παρισίων. Ὅθ' ἔρχεσθε νὰ μας βλέ-
πετε;

Μετὰ τοσαύτης δὲ φαιδρότητος ἐλάλει,
ὥστε ὁ νέος ἠσθάνθη δάκρυα ἀνερχόμενα
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Αἰσθανόμενος δὲ
ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ καταστείλῃ τὴν συγ-
κίνησίν του, κατέβη εἰς τὸν κήπον, ὅπου
τον ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Κροί-
μενίλ. Ἡ Ἀντωνία παρηκολούθησε τοὺς
δύο νέους διὰ τοῦ βλέμματός μετ' ἀπο-
ρίας, καὶ ἐγερωθεῖσα ἔδραμε πρὸς τὸ παρά-
θυρον.

Ὁ Ἐλαρχος καὶ ὁ Γεώργιος ἐβαδίζον
βραδέως παρὰ τὸν ἀνθῶνα, καὶ πλησιάζ-
σαντες εἰς λίθινον κάθισμα ἐκάθισαν. Μετ'
οὐ πολὺ συνδιελέγοντο ζωηρῶς.

Ἡ Ἀντωνία καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀγ-
νίας ἀνεξήγητου, ἐγένετο ὑπώχρος, διανο-
ηθεῖσα:

— Τί νὰ λέγουν ἄρα γε;

Ἐπερὰν τῶν δύο νέων ἦτο τὸ παρά-
θυρον τοῦ δωματίου τοῦ Ροβέρτου. Ἐ-
κείθεν ἦτο εὐκολον νὰ ἀκούσῃ τί ἔλεγον
χωρὶς καθόλου νὰ φαίνεται.

Ἐρῶθημα ζωηρὸν ἐθέρμανε τὰς παρειὰς
τῆς νεάνιδος, καὶ τὰ ὄμματα τῆς ἔλαμ-
ψαν ὑπὸ περιεργίας.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε πρᾶγμα κάκιστον νὰ-
κούῃ τις κρυφίως τί λέγουσιν οἱ ἄλλοι;

Ἡ Ἀντωνία ὅμως, παράσυρομένη ὑπὸ
ἀκαθέκτου ἐπιθυμίας, ὤρμησεν ἔξω τῆς
αἰθούσης, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν
ἀδελφόν τῆς, ὅστις τὴν ἠρώτησε «ποῦ
πηγαίνεις;» ἔσπευσε καὶ εὐκίνητος ὡς
ἔλαφος ἀνέβη τὴν κλίμακα, καὶ ὠθήσασα
τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰσῆλθεν ἀσθμαί-
νουσα.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθη ὀπισθεν τοῦ
παραθύρου, καὶ προφθάσασα ἤκουσε τὸν
Γεώργιον λέγοντα:

— Μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει
ἄβυσσος, Ἐγὼ ὀνομάζομαι Καρβαγάν...

— Ὀνομάζεσαι: ὁ νέος τὸν ὅποιον ἀ-
γαπᾷ, εἶπεν ὁ Κροίμενίλ. Πίστευσε ὅτι σὲ
λέγει ἄνθρωπος ἀγαπῶν μετὰ σφοδροτά-
του ἔρωτος, καὶ ἔχων τὴν ὀξυδερκίαν νὰ
διαγινώσκῃ τὴν δυστυχίαν του. Πίστευσέ
με, σὲ ἀγαπᾷ...

Καὶ ἐπὶ τινὰ ὥραν ἔμειναν σιωπηλοὶ
καὶ σύννοι. Ἐπειτα ἠγέρθησαν.

— Δὲν εἶπα ὅτι θὰ ἀναχωρήσω, εἶπεν
ὁ Κροίμενίλ, καὶ ἐν τούτοις ἀναχωρῶ αὔ-
ριον καὶ διὰ παντός. Ἄς ἀποχαιρετισθῶ-
μεν. Ἐγὼ δὲν σου εὐχομαι τίποτε, διότι
σὺ ἔχεις τὰ πάντα. Σὺ ὅμως νὰ μου εὐ-
χηθῆς λήθην.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἠνοιξε
τὰς ἀγκάλας του καὶ ὁ Κροίμενίλ ὤρμη-
σεν εἰς αὐτάς. Καὶ οἱ δύο ἀντερασταὶ ἔ-
θλιψαν ἀλλήλους μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης,
ὡς δύο ἀδελφοί.

Ἡ Ἀντωνία ἴστατο ἔτι ὀρθία καὶ ἀκί-
νητος ὀπισθεν τοῦ παραθύρου. Οἱ δύο νέοι
ἀπεμακρύνθησαν, καὶ οἱ λόγοι τῶν ἀντή-
χουν ἔτι εἰς τὰ ὦτά τῆς. Ἐστράφη καὶ

εἶδε τὸ δωματίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς σκο-
τεινὸν ἐνώπιόν τῆς, καὶ φρίσσουσα ἀνεμνή-
σθη τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς τοσοῦτον θλι-
βεραῆς, ὅτε ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δω-
ματίου, ἵνα ἀνετώτερον ἀναγνώσῃ τὴν
πρώτην ἐπιστολὴν τῆς θείας Ἰσαβέλλας.
Ἀνεῦρε δὲ ἐν αὐτῇ τὴν ὥραν ἐκείνην πᾶ-
σας αὐτῆς τὰς ἐντυπώσεις, πάντας τοὺς
φόβους, πάσας τὰς ἐλπίδας. Ἐπὶ τοῦ τρα-
πέζιου τούτου εἶχε στηρίξῃ τοὺς ἀγκῶνάς
τῆς ἀπελπισ καὶ κατεχομένη ὑπὸ τελείας
ἐκλύσεως τῶν τε ἠθικῶν καὶ τῶν φυσικῶν
δυνάμεων. Ἐπὶ τοῦ στυποχάρτου ἐφαί-
νοντο ἔτι τὰ ἔχνη τῶν δακρῶν τῆς. Ὁ
ὀρίζων ἦτο τότε ζοφερώτατος καὶ νῦν ἦτο
γλαυκὸς καὶ φαιδρὸς! Ἐντὸς ἐβδομαδῶν
τινῶν, διὰ τῆς παντοδυναμίου θελήσεως
νέου ἐρῶντος εἰλικρινῶς, τὰ πάντα ἐσώθη-
σαν ἀπὸ τῆς ἀφεύκτου καταστροφῆς. Ὡς
ἠχώ τῶν παρελθόντων ἤδη στεναγμῶν,
ἀόριστός τις καὶ συγκεχυμένος ψιθυρὸς ἠ-
κούσθη ἐν τῇ σιᾷ, καὶ μετὰ διαπύρου
εὐγνωμοσύνης ἡ κόρη Κλαίρεφόν, συμπλέ-
ξασα τὰς χεῖρας, ἀνεφώνησε μετὰ φωνῆς
πνιγομένης:

— Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ....

Ἐφερε τὸ μαντήλιόν τῆς ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου τῆς καὶ ἐξῆλθεν. Ὅτε δὲ ἐπανῆλ-
θεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ὁ διορατικὸς ὀφθαλ-
μὸς τῆς θείας Ἰσαβέλλας παρετήρησεν, ὅτι
οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἦσαν ἐρυθροὶ ὡς
ἐὰν εἶχε κλαύσῃ. Χαρὰν μεγάλην ἠσθάνθη
διὰ τοῦτο ἡ ἐξαιρετος θεία, ἣν κατετά-
ραττεν ἡ ἀπάθεια τῆς ἀνεψιάς τῆς.

Κ'

ΛΥΣΙΣ

Ἐν τῇ τραπέζῃ ἐπεκράτει κατήφεια,
καίτοι ὁ Ροβέρτος προσεπάθει νὰ ζωογο-
νήσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Ἐκαστος τῶν δαι-
τυμόνων εἶχεν ἰδίαν σπουδαιότητα ἀπέ-
φει, καὶ ἀμελῶς πως προσεῖχεν εἰς τοὺς
διακμειβόμενους λόγους.

Μετὰ τὸ δείπνον ἡ Ἀντωνία ἐκάθισε
πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου, καὶ πρώτην ἤδη
φορὰν ἐτραγῶδησεν ἐνώπιόν τοῦ Γεωργίου.
Εἶχε φωνὴν ἡμιψιφάνου ἰσχυρὰν καὶ κα-

θαροτάτην. Ἐτραγώδησε δὲ κατὰ προτιμῆσιν μὲν, ἀλλὰ δῆθεν τυχαίως, θαυμασίαν μελωδίαν τῆς Βασιλείας Sabā καὶ ὁ νέος συνεκινήθη σφόδρα ἐκ τῆς θριαμβευτικῆς καὶ περιπαθεστάτης ἐκφράσεως μεθ' ἧς ἡ νεάνις ἔψαλλε τὴν ἐπανάληψιν:

Plus grand dans son obscurité
Qu'un roi paré du diadème,
Il semblait porter en lui-même
Sa noblesse et sa majesté ! *

Προδηλότατα πρὸς αὐτὸν ἀπέτεινε τοὺς λόγους τούτους. Τὸν περιεκάλυψεν ὡς διὰ πορφύρας βασιλικῆς καὶ τον ἐκόσμησεν ὡς διὰ διαδήματος. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν αἱ δύο ψυχαὶ συνεκινήθησαν, καὶ ἐφάνη ὅτι κατὰ τι ἐξεληθὸν ἐξ ἐκείνης ἦλθε εἰς αὐτόν. Νέφος διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Γεωργίου καὶ ἐσκοτίσθη τὸ βλέμμα του. Ὅτε δὲ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ, ἡ νεάνις εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ τὴν περιφνημον μελωδίαν τοῦ Κουρέως: «Una voce poco fa...» μετὰ ζωηρότητος ἄμα καὶ ἀδιαφορίας διαψευδούσης οἷαν δῆποτε συγκίνησιν.

Ὁ Γεώργιος ἐκάθητο ἀπελιπὸς καὶ διανοούμενος: «Εἶμαι ἀνόητος νὰ κάθημαι ἐδῶ νὰ μου σπαράσῃ αὐτὴ τὴν καρδίαν μου ὡς διασκέδασιν. Ὁ Κροίμενιλ ἀπατάται καὶ ἐγὼ δὲν εἰδέω πού πλανῶμαι. Ἐμπρός! ἀπόφασιν ἀπαιτεῖται. Ἄς φύγω νὰ τελειώσῃ ἡ κωμῆδι!»

Ἐγερθεὶς ζωηρῶς προσῆλθε πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν καὶ εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, δεσποινίς. ἔχω νὰ προετοιμάσω πολλὰ ἀκόμη διὰ τὸ ταξιδίδιόν μου, καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω...

— Πῶς! τόσον γρήγορα; εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη. Ἀλλὰ τουλάχιστον δὲν θὰ σας ἴδωμεν καὶ αὐριον;

— Δὲν πιστεύω, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς τρεμούσης... καὶ λυπούμαι πολὺ...

— Καὶ ποῖαν ὄραν ἀναχωρεῖτε;

— Κατὰ τὰς δύο.

— Θὰ ἔλθω λοιπὸν νὰ σε ἀποχαιρετίσω αὐριον, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος. Θὰ φάγωμεν μαζὶ εἰς τοῦ ἐξαιρέτου φίλου μας κυρίου Μαλεζῶ.

— Χαίρετε, κύριε μαρκήσιε, χαίρετε, δεσποινίς, ἐτραύλισεν ὁ Γεώργιος.

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε Γεώργιε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι εἰς τὸ Κλαίρεφὸν πάντοτε θὰ εἴσθε ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ σας.»

Ὁ νέος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεὶς κῆμα πικρότατον ἀνέβαινεν ἀπὸ τῆς καρδίας του εἰς τὰ χεῖλη.

— Χαίρετε, ἐπανάλαβεν.

Ἡ Ἀντωνία ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά της καὶ αὐτὸς τὴν ἔθλιψε καὶ τὴν εὖρε χλιαρὰν καὶ εὐάρεστον, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ του ἦτο παγερά. Ἀπέβλεψεν ἀπελιπὸς πρὸς τὴν κόρην ἣν ἐλάτρευε, καὶ ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς ἀκτίνα ἀγάπης καὶ οἴκτου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

— Ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, κύριε, Φουϊνῆ, ἐπανάλαβεν ὁ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος, θὰ πῶμεν ἐπίσης εἰς ὑγείαν τῶν κυριῶν, διότι στοιχηματίζω ὅτι εἰς Σαβινὸν θὰ ὑπάρχουν ὠραῖαι γυναῖκες.

— Ἐὰν ἤθελα νὰ κερδήσω χρήματα θὰ ἐστοιχηματίζα.

— Μπᾶ! εἶνε λοιπὸν ὁ τόπος ἀδικημένους ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖον κάμνει εὐχάριστον τὴν ζωὴν;

— Εἴσθε λοιπὸν τῆς ἰδέας ὅτι κάμνει εὐχάριστον τὴν ζωὴν;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ναί. Δὲν εἶμαι πλέον κανένας νέος ἀρχάριος, θυσιάζω ὁμῶς ἀκόμη εἰς τὰ θέλητρα, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς δὲν τ' ἀποχαιρετίζατε ἀκόμη.

— Κύριε, ἀπήντησε μεγαλοπρεπῶς ὁ ἀποσυρθεὶς ἔμπορος, δὲν ἠθέλησα ποτέ νὰ ὑπανδρευθῶ, διότι γνωρίζω τὰς δυσκολίας τοῦ γάμου. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, δὲν ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ περιπλεχθῶ εἰς ἀθεμίτους σχέσεις. Εἶδα ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συνεπειὰς τῶν σχέσεων τὰς ὁποίας ἀποκρούει ἡ ἠθικὴ.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Λεκὸκ. Εἶχατε λοιπὸν φίλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τελείως παραλυμένοι;

— Φίλους, ὄχι. Δὲν θὰ τὸ ἤθελα οἱ φίλοι μου νὰ συναναστρέφονται πρόσωπα ἀνήθικα. Καὶ μάλιστα προσθέτω ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐδεχόμην ποτέ. Εἶχον ὁμῶς ἕνα συνεταῖρον, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὰς παραλυσίας του.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι κατεστράφη;

— Ἀκόμη χειρότερα. Ἐδολοφονήθη.

— Ἐδολοφονήθη! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ προσποιοῦμενος ἔκπληξιν, ἐνῶ ἦτο λίαν συγκεκρινημένος ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ νεώτερον τι περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Λερέ. Πῶς διάβολο τὸ ἔπαθεν αὐτό;

— Φαίνεται ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀπήντησεν ὁ Φουϊνῆ σοβαρῶς. Ὁλαὶ κίεφημερίδες τῆς Γαλλίας δὲν ἔκαμαν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας ἄλλον λόγον παρὰ δι' αὐτό, καὶ ὁ δολοφόνος μάλιστα κατεδικάσθη εἰς θάνατον πρὸ τριῶν ἐβδομάδων.

— Καλὰ! ἐνθυμοῦμαι. Εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης... εἰς τὴν συνοικίαν Μουφετάρ... ἡ ὑπόθεσις τῆς δάμας τῆς πίκας... Τὸ ἀνέγνωσα αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμην πλέον ὅτι ὑπῆρχεν ἐπίσης καὶ ἄνθρωπος φονευμένος.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κύριε, ἦτο ὁ ἀτυχὴς Λερέ, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξα ἄλλοτε

συνεταῖρος. Πέτρος Λερέ, τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Λερέ Βεράρ καὶ Σунτροφία.

— Τότε, θὰ σὰς ἐπροσκάλεσαν ὡς μάρτυρα;

— Ὅχι, κύριε. Ὅταν τὸ δυστύχημα αὐτὸ συνέβη, ἐγὼ εἶχα ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν ἐταιρίαν πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ὁ Βεράρ, ὁ πρῶν πρῶτος ὑπάλληλός μου, ἠγόρασε τὸ μεριδίόν μου. Καὶ αὐτὸς ὁμῶς θὰ τελειώσῃ ὅπως ὁ ἄλλος. Ἐνας κακοήθης, ἕνας γυναικῆς, ὁ ὁποῖος συναναστρέφεται μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ θεατροῦ.

Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Φουϊνῆ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ διαδόχου του, διεκόπησαν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κύρ Βονασῶν, ὅστις ἔφερε δύο φιάλας μὲ πῶμα ἐπ'ἀργυρον.

Ἐσπευσε νὰ ἐκπωματίσῃ τὴν μίαν, ἐπειδὴ δὲ, προβλέψας τὸ φιλοδώρημα τοῦτο, εἶχε κοσμήσει τὴν τράπεζαν διὰ ποτηριῶν τοῦ καμπανίτου, ὁ ἀφρός ἐπάφλασεν ἀμέσως, καὶ οἱ δαιτημόνες συνέκρουσαν τὰ ποτήριά των.

Ὁ Φουϊνῆ δὲν ἄφινε ποτέ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ πῆν ὅταν αὐτὸς δὲν ἐπλήρωνε.

— Δὲν κατέθεσα λοιπὸν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐν τούτοις, ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ Λερέ, ὁ τελευταῖος, ὁ ὁποῖος τοῦ ὠμίλησε.

ΛΕ'

— Πῶς! εἶδατε τὸν Λερέ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐδολοφόνησαν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ, προσπαθῶν νὰ καταστειλῇ τὴν συγκίνησίν του.

— Μίαν ὄραν πρὸ τοῦ φόνου, ἀπήντησεν ὁ Φουϊνῆ μετὰ στόμφου ἀστοῦ, αἰσθανομένου ὅτι τὸν ἀκροάζονται μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ὅτι δύναται νὰ ρητορεύῃ ἐν ἀνέσει.

— Ἀλήθεια; Διηγηθῆτέ μου λοιπὸν τί σὰς εἶπε, διότι θὰ εἶνε πολὺ περιέργον. Δὲν παρηκολούθησα τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἀνέγνωσα ἀρκετὰ, ὥστε μοῦ κεντᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν γνωρίσω κατὰ βάθος.

— Ἐπετύχατε νὰ πέσετε εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ ὅ,τι κανεὶς δὲν γνωρίζει.

Ὁ Φουϊνῆ ἔγαυρία, λέγων ταῦτα, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου μόλις συνεκρατεῖτο.

Ἦλπιζεν ὅτι ὁ γέρον αὐτὸς βλάξθ' ἀπεκάλυπτεν αὐτῷ ἀγνωστὸν τινα λεπτομέρειαν, καὶ ὅτι αἱ ἐκμυστηρεύσεις αὐτοῦ θὰ ἐχορήγουν νέας ἐνδείξεις περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ καταδίκου.

Ὁ ξενοδόχος εἶχεν ἐπανάλθει εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, καὶ οὕτως ἡ παρουσία του οὐδόλως πλέον ἠνώχλει τὰς διαχύσεις τοῦ κενοδόξου καὶ φλυαροῦ ἐμπόρου.

— Ἀγαπητὴ κύριε, ἐπανάλαβεν οὕτως, ἀπορεῖτε ὅτι ἐφύλαξα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω. Νομίζετε ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, νὰ καταθέσω εἰς τὸ κακουργοδικεῖον...

— Σὰς ὁμολογῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν,

* Τουτέστιν: Ἀφανῆς μὲν ἀλλὰ ἀνώτερος βασιλεὺς ὦν, ἐφαίνετο ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον τὴν εὐγένειάν του καὶ τὴν μεγαλιότητα.